ဝန်ဇင်း
Read on the move

သျှင်မ

နှင်းမာန

အခန်း(၁)

"ဘယ်နနာရီလဲ"

"ဆယ့်တစ်နာရီ"

မေးသည်သူက ေ ရှမှာထိုင်လျက် ေြ ဖသည့်သူက ေ နာက်မှာ၊ ကားတ့ခါးကို ဖွင့်၍ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ချထိုင်နေသည်။

"လွှမ်း၊ သူ ထွက်လာလို့ ရပ့ါမလားဟင်"

"လာတာမြင်ရင် လာတယ်လို့မှတ်"

စီးကရက်သောက်မဖွာက်၊ စတီယာရင်မှာ တင်ထားသည့် လက်ကိုလည်း ေအးဆေးစွာ အနားပေးလျက် သူ့လို တိုက်ကြီးဆီသို့ လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေတာမျိုးလည်း မရှိ။

ဒါပေ့ါ။ သူ့ကိစ္စမှ မဟု တ်တာ။ ကိုယ့်ကိစ္စကို လိုက်ပေးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဒီလောက်ထိ ကူဖော်လောင်ဖက် မရှိတော့လည်း မချင့်မရဲစိတ်နှင့် အားငယ်သလိုလို။

"လွှမ်း…"

"ဘာလဲ"

"မင်းကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ငဲ့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်စမ်းပါဦး"

လွှမ်း မျက်နှာလှည့်လာသည်။ ဒါပေမယ့် တိုက်ကြီးဆီကို သူ ပြောလို က်လို့ အားနာပါးနာ ကြည့်ပေးလိုက်ခြင်း မဟု တ်ဘဲ သူ့လိုပဲ

လည်ပင်းလိမ်၍ နောက်လှည့်ကြည့်ကာ...

"သူများသားသမီးကို အလစ်သုတ်ဖို့ လာတာကွာ၊ မီးခံသေတ္တာဖွင့်ဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ တိုက်ကြီးကို မှာပေးနေတော့လဲ အိုင်လပ်ဗ်ယူလို့ မင်းကို လှမ်းပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ"

စိတ်တော့ တိုသွားသည်။ သို့သော် အောက်ချလိုက်၊ ပြန်ရုပ်လိုက် လုပ်နေမိသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုတော့ အောက်မှာချထားလျက်သား အတိုင်း နောက်ထပ် ပြန်မရုပ်မိအောင် နေလိုက်ရ၏။

မိန်းမခိုးဖို့အတွက်က သူ့မှာ ငွေအနည်းအကျဉ်းပဲ ရှိသည်။ ဒါတောင် မိန်းမယူမလို့ပါလို့ သေချာဝန်ခံပြီး မများသော လခလေးထဲမှ နည်းနည်းစီ ဖဲ့ယူစုဆောင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ မိသားစုကလည်း များသည်။ ကိုယ့်မိသားစုတော့ မဟုတ်ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ခဲ့ရသည့် သူ့ကို ဒီအဒေါ်တွေကပဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာမို့ သူ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်အကိုင်လေး ရလာတော့ ငါ့အလှည့်ပဲလို့ ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ပြီး ရသည့်လခလေးကို မခွင်းမကျန် အပ်နှံပေးခဲ့သည်။

နှင်းကို ခိုးယူဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဖြစ်လာတော့ မခွင်းမချန်ကနေ ခွင်းခွင်းချန်ချန် လုပ်ခဲ့ရသည်။

"ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော် မိန်းမယူမလို့၊ အဲဒါ ပိုက်ဆံစုမှ ဖြစ်မှာ"

သူ ဖွင့်ပြောတော့ ဒေါ်လေးကလည်း ခွင့်ပြုပါသည်။

"မိန်းမယူမှာကို မပြောပါဘူး၊ မင်းလည်း အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအသက်အရွယ်ကျမှ ခိုးပြေးတာတွေ ဘာတွေတော့ မလုပ်နဲ့နော်။ ဟိုနေ့က မင်းဆီကိုလာတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မင်း ပြောနေသံ

ကားလို့"

"ဟာ... အဲဒါတော့ မခိုးလို့မရဘူး ဒေါ်လေးရ၊ သူက အရမ်းချမ်းသာတာ၊ သူ့မိဘကျောနပ်အောင် တင့်တင့်တယ်တယ် တောင်းရမ်းယူဖို့ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ဘာမှမရှိဘူး"

"သူကရော၊ ခိုးရာလိုက်မှာတဲ့လား"

"လိုက်မှာပါ၊ အကျပ်အတည်း ဖြစ်လာရင် သူ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်မှာ၊ အဲဒါသေချာတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့် ပြင်ထားတာ"

ပိုက်ဆံစုဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့စဉ်က နှင်းကို ခိုးရာလိုက်ခဲ့ဖို့ သူ မပြောရဲသေးတာ တကယ်ပဲဖြစ်သည်။ နှင်းကလည်း သူကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ကတိပေးထားတာပဲ ရှိတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မပြောခဲ့ပေ။

ဒါပေမယ့် သူတို့ကိစ္စတွေကိုလည်း သိကုန်သည်။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကို ချက်ချင်း ထစီစဉ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုလို ကိစ္စတွေ ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်ဖြစ်မြောက်ခဲ့တာကတော့ လွှမ်း ကူညီလို့ပါ။

ညက တိတ်တိတ်ခြင်းညဥ့်နက်ထဲသို့ တိုးသထက် တိုးလာခဲ့၏။ လမ်းထဲမှာ မီးတိုင်မရှိ၊ ရှိတဲ့ မီးတိုင်ကလည်း မလင်းပေ။

နေ့ဘက်မှာ အလွန်လှပသော နှစ်ဆောင်မြင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက ညအမှောင်ထဲမှာ မီးရောင်တွေ မညီမညာ လင်းလျက် တိုက်၏ အပေါ်ထပ် အနည်းငယ်ကိုပဲ မြင်ရသည်။ မီးရောင်များမှလွဲ၍ တိုက်ကိုယ်ထည်က ညထဲမှာ ပျောက်ကွယ်နေသည်။

သူတို့ကားက တိုက်၏ ဘယ်ဘက်ထောင့် ဧကရာဇ်ပင်ကြီးအောက်မှာ

ရပ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်က ညနှင့်ရောထွေးနေသော်လည်း ကားထဲက စီးကရက်မီးခိုးဖြူဖြူတွေက အလိပ်လိုက် လုံးတက်နေတာ ထင်းနေ၏။ သူ့မှာ အမှတ်တမဲ့ စီးကရက်မီးခိုးတွေကို သတိထားမိသွားပြီ။ ရှေ့ခန်းထဲမှ အေးဆေးစွာ မှီနွဲ့ထိုင်နေသည့် လွှမ်း ပခုံးကို လှမ်းတို့၍ ...

"လွှမ်း၊ မင်း စီးကရက်မီးခိုးတွေကို ကြည့်ဦး၊ ခဏကြာ မိန်းမမရလိုက်ဘဲ မီးသတ်ကားလာလို့ ပြေးနေရဦးမယ်"

"ကောင်းတာပေါ့ကွ"

လွှမ်းက ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် သူ့ဆီကို အကြည့်မရောက်ဘဲ မှက်နာစောင်းကြည့်ကာ...

"မီး...မီး ဆိုပြီး မင်းရဲ့နှင်း လုံးထွေးပါလာတော့ အသာလေး ဆွဲပြေးရုံပဲ "

လွှမ်းပြောပုံကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားသည်။ တကယ်ပဲ အဲဒီအတိုင်း ခြေဆက်လှန့်လိုက်ရတော့မလိုလို ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ထပ် နာရီကြည့်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲဖို့ ဆယ်မိနစ်။

"လာနေပြီ"

"ဟင်..."

"နာရီပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်သွားစဉ် လွှမ်းအသံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ဘယ်မှာလဲ၊ မင်း ဘာမြင်လို့လဲ လွှမ်း"

ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီးတဲ့ အထိ ခြံထဲသို့ ကြည့်တော့ သူ ဘာမှမမြင်။ လွှမ်းက ထိုင်ရျက်ကနေ တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ လူကတော့

မဆင်းသေးဘဲ တံခါးကိုကိုင်ထားရင်း

"အပေါ်ထပ်မှာ အရိပ်တွေ လှုပ်ရှားကုန်တာ မြင်တယ်။ မင်းရဲ့န င်း ဒီနားရောက်နေလောက်ပြီ ထင်တယ်။ သွား တံခါးနားကို"

သူ ဘာသံမှလည်း မကြား၊ ဘာမှလည်း မမြင်။ လှွမ်းကတော့ ကားပေါ် ကနေ ဆင်းလာပြီ။

"အလင်း..."

"ဟင်... နှင်း"

လွှမ်းကို ထပ်မေးမလို့ ပါးစပ်ပြင်ရင်း တံခါးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတုန်း နှင်းအသံလေးကို ကြားရ၏။

"နှင်း..."

သူ တံခါးဆီ သေလုမျောပါး ပြေးသွားမိသည်။

"ဟော့၊ ရပ်နေစမ်း၊ ဝိုင်းထား"

အခြေအနေက ချက်ချင်းကြီး ဆူဆူညံညံ ထဖြစ်လာသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ လူရိပ်တွေ များစွာ ဖြစ်လာ၏။ ဘ ယ်တုန်းက မီးတွေ ဖွင့်လိုက်မှန်းမသိဘဲ ဖွေးခနဲ ထဖြစ်လေသည်။

"အလင်း..."

"နှင်း... လာ"

"ဟော့.. ဆွဲထား"

နှင်းက တံခါးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်၏။ တံခါးပွင့်သွား သည်နှင့် နှင်းလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည့် အလင်းမှာ...

"ဒိန်း..."

"အား..."

သံတံခါးကြီးက အလင်းမှုက်နှာကို ဒိန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လိုက်၏။ သူ့အလိုလို မဟု တ်ပါ။ အတွင်းမှ လူရှယ်တစ်ယောက်က လှားခနဲ ပြေးလာပြီး တံခါးကို ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

အလင်းခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ကာ လူကလည်း လန်ကျသွားသည်။ ထိုအချိန်လေးမှာ လွှမ်း အနားရောက်လာသည်။ အထဲရော၊ အပြင်ရော ဖွင့်လိုရနေသည့် တံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ နှင်းကို ချုပ်ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သည့် လူရှယ်ထံသို့ လွဲကန်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း လက်က နှ င်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်ကာ...

"အလင်းဖြူ မင်းတို့ ပြေးကြ"

ပြန်ကုန်းထလိုက်ပြီသည်ဖြစ်သည့် အလင်းဆီသို့ နှင်းကို တွန်းပစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ခြံကြီးထဲမှာ ဆိုက်စုံဂိုက်စုံနှင့်လူတွေ ပြေးထွက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

"လွှမ်း..."

"ငါ့ကို မပူနဲ့၊ သွား... မြန်မြန်"

နှင်းလက်ကိုဆွဲ၍ ကားဆီကို ပြေးလာခဲ့စဉ် အလင်းမှုက်နှာက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ကာ...

"လွှမ်း၊ လွှမ်း လာလေကွာ"

လှည့်ကြည့်မိစဉ်မှာ သူ မှုက်လုံးပြူးသွား၏။ လွှမ်းဘေးမှာ

လူတွေဝိုင်းလျှက်...။

"လွှမ်း..."

အလင်း ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည်။ နှင်းကို ကားထဲသွင်းလိုက်ကာမှ သူ လွှမ်းဆီကို ခြေဦးလှည့်မိ၏။

"အလင်း... တက်လေ။ မြန်မြန်လာ"

နှင်းက ကားကိုစက်နှိုးလျှက် သူ့ကို လှမ်းခေါ်၏။

"အလင်း၊ မြန်မြန်ာတက်"

"ဟို မှာ လွှမ်း..."

"အို... ဟို မှာ ဖေဖေ လာနေပြီ အလင်း"

မျက်မှန်ကြီးကို တံခါးဝမှာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် လွှမ်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်မိသည့် အလင်းခြေဦးက တုံ့ခနဲ ပြန်ဖြစ်သည်။

"လာလေ... အလင်း"

သူ ကားထဲ ကမူးကယာ ပြေးဝင်လိုက်ရသည်။ ကားက သူ တံခါး သေချာမပိတ်မိလိုက်နိုင်မီ ဝေါခနဲ ပြေးထွက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာ ဘေးခြံမှားထဲမှာ လူတစ်ချို့တုတ်တွေဆွဲ၍ ပြေးထွက်လာကြတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

"နှင်း.. ဟို မှာ လွှမ်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီ။ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်တို့ ပြေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

သူငယ်ချင်း ကျန်နေခဲ့သဖြင့် အလင်း ကားပေါ်မှာ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို နောက်ပြန်လှည့်ထိုင်လျှက် မျက်လုံးတွေ ပြူးနေ၏။

နင်းက ကားကို နည်းနည်းမှ အရှိန်မလျှော့ပေ။

"သူက ကာယကံရှင်မှ မဟုတ်တာ၊ မိသွားလည်း ပြဿနာမရှိဘူး အလင်း၊ ပူမနေနဲ့"

"မဟုတ်ဘူး နင်း၊ လွှမ်းကို ဝိုင်းချကြမှာ၊ ပြီးတော့ အချုပ်ထဲ ရောက်မှာ ဒီကောင်၊ နင်း သွားနှင့်ပါကွာ၊ ကိုယ် လွှမ်းကို သွားကူမှ ဖြစ်မယ်"

"ဘာပြောတယ် အလင်း၊ န င်းက ေ ယာကျ်ားနောက် လိုက်တာကို တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားရမယ် ဟု တ်လား၊ အလင်းကို မိပြီး အချု ပ်ထဲထည့်ပစ်ရင် နင်းက ဘယ်မှာနေရမှာလဲ"

အလင်း မျက်စိမျက် မျက်နှာမျက်လျက် နင်းကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ေ ပျာက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည့် လွှမ်း ကျာန်နေခဲ့တာမြင်ကွင်းက ရင်ထဲမှာ စွဲ ကာ တံတွေးကို ဂွပ်ခနဲ မျိုချသည်။

နင်းက အလင်းကို မှန်ထဲက မျက်မှောင်ကြုတ်နှင့် ကြည့်ကာ...

"အလင်း အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့ ကမ္ဘာလွှမ်းဆိုတဲ့ေ ကာင်က အမြဲတမ်း လွှမ်းမိုးနေတာ၊ နေပါစေ၊ အဲဒါ သူ့ဝါသနာပဲ"

"နင်းရယ်..."

အလင်းမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရှာသည်။ အမြဲတမ်းလိုလို မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ထားလျက် မျက်လွှာတွေ ေ မှးစင်းကြည့်တတ်သော လွှမ်းမျက်နှာက အထက်စီးဆန်တတ်မှုကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်သွားမိသည်။

ကမ္ဘာလွှမ်းဟာ ကမ္ဘာလွှမ်းပါပဲ၊ လွှမ်းမိုးချင်တာသက်သက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

လွှမ်းရဲ့ လွှမ်းမိုးခြင်းခံရတာကိုပဲ အလင်း ေ ကျာနပ်ခဲ့သည်။ လွှမ်းကို

အားကျခဲ့ဖူးသည်။ သူ အားကျယုံကြည် ချစ်ခင်နေသူကိုမှ နှင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဝေဖန်ရတာလဲ။ ဝေဖန်သည့် သူမကလည်း သူ၏ နှလုံးသည်းပွက်ဖြစ်နေပြန်သည်။ အလင်းမှုက်နှာ မကောင်းရှာ။ သြော် အလင်းရယ်...။

ကားမောင်းနေရင်း ချစ်သူကို ငဲ့ကြည့်ပြီး နှင်း ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။ ချစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းကို အချိုးတူ ချစ်ခြင်းတွေပေးနေသည့် သည်ယောကျ်ားနှင့် နားလည်ပေးနေခဲ့ရတာလည်း ခုမှ မဟုတ်ပေ။

တကယ်တော့ အလင်းဖြူ ဆိုသော ယောကျ်ားဟာ တကယ်ပဲ အဖြူရောင်သက်သက်နဲ့ အရိပ်လည်းမဲ့ကာ...။

***

အခန်း(၂)

ခြံထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် မာန့်မျက်နှာလေးက တစ်သက်လုံးမှာ မမြင်ဖူးခဲ့သော ရွှင်မြူးခြင်းများနှင့် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပြီးတော့ ထိုင်နေရာကနေ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဒူးထောက်လေး ပြင်ထိုင်လိုက်ကာ လည်ပင်းလေးရှည်၍ တစ်ခြံလုံးကို လည်ပင်းလိမ်အောင် လိုက်ကြည့်လေသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာကို ဖိပိတ်ပြုံးလိုက်ပုံက "ဒါ ငါတို့ပိုင်တဲ့ ခြံကြီး ဆိုသော ပီတိတွေ ပြည့်သိပ်လျှက် ပြောမပြတတ်လောက်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေရှာကာ...

"မေမေ"

"ဟင် သားသား"

"ဒါ သားသားဘိုးဘိုးရဲ့ခြံကြီးပေါ့နော်"

နှင်းက ဒူးထောက်နေသည့် သား၏ ခါးလေးကို ထွေးပိုက်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

"သားသားတို့ ပိုင်တာပေါ့နော်"

နှင်း နောက်ထပ်ခေါင်းညိတ်တာကို သားက မကြည့်ဘဲ `ဟာ´ ခနဲ လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် လက်ဝါးတစ်ဖက်ထဲ ထိုးထည့်ပစ်၏။

ကားက ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော အုတ်တိုင်လုံးကြီးများနှင့် ပေါ်တီကိုေ

အောက်မှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

"နင်း.. သမီးလေး..."

ကားဝင်လာသည့် တောက်လျှောက်မှာ နောက်ကနေ အပြေးတစ်ပိုင်း ပါလာသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် နားသယ်စပ်များပါ ဖြူနေသော လူကြီးက လို က်လှဲစွာ နှုတ်ဆက်၏။

"ဦးလေးပြူ"

"သမီးလေးရယ်၊ ငါ့သမီးကို မြင်လိုက်ရတာ ဦးလေး ေ နာက်ထပ်တ စ်ဘဝကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ပြန်ရလိုက်သလိုပဲကွယ်၊ ဝမ်းသာလို က်တာ"

နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည့် မာန့်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

"မြေး၊ ဒါ သမီးရဲ့သားလား၊ မြေးက လူချောကြီးပါလား"

ဒူးတစ်ဖက်ချပြီး မာန့်ပခုံးလေးနစ်ဖက်ကို ဖွစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်သည်။ ပြီးေ တ့ာ ပါးပြင်နုနုလေးနှစ်ဖက်ကို နမ်း၍ သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်နေသည်။

"ကောင်းလိုက်တာ၊ ခုလို သမီးနဲ့မြေးနဲ့ ေ နရလိမ့်မယ်လို့ ဦးလေး စိ တ်ကူးတောင် မယဉ်ဝံ့ပါဘူး။ ကိုကြီးတို့လင်မယားသာရှိသေးရင် သူတို့ ဘ ယ်လောက်ပျော်လိုက်ကြမလဲ"

"ဦးလေးပြူလောက်တောင် ပီတိဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး" ဟု စိတ်ထဲ မှ ပြောမိရင်း နှင်းမျက်နှာလေးမှာ ကြေကွဲရိပ်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ထင်သွား၏။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့နိုင်ဖို့က အတိတ်၏ ခြေရာထဲကို ကိုယ်တိုင် ဝင်လာခဲ့ပြီမို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

"ရော့ သမီးလေ၊ ဒီမှာ သော့"

ဦးပြုံ့က ကဖျာကယာ ပြန်ထရပ်ပြီး သေ့ာတွဲကြီးကို နင်းလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

"ဘဘ"

"ဗျ"

မာန်က ဦးပြုံ့လက်ကို တရင်းတနီး ဆုပ်ကိုင်ခါလိုက်ပြီး...

"ဘဘ၊ သားကို ခြံကြီးထဲ လိုက်ပြပါလား"

"အမယ်လေး၊ ပြချင်လိုက်တာမှ မြေးရယ်၊ လာ... လာ"

ဝမ်းသာအားရပြောရင်း ဦးပြုံ့က မာန့်ရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ကျောပေးထိုင်၏။

"ဘဘ၊ ဘာလုပ်တာလဲ ဟင်"

"မြေးက ဘဘကျောမှာ ပိုးလေကွာ"

"ဟင့်အင်း၊ သားသား ငရဲကြီးမှာပေ့ါ၊ ထပါ ဘဘရဲ့"

နင်းကလည်း တံခါးတွေဖွင့်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

"ဒီနေရာမှာ ငရဲမရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါဆိုရင် ကလေးချီတဲ့ လူတွေက ကလေးတွေကို ငရဲပေးနေတာပဲလား၊ ချစ်လို့ ကျောပေးတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာပါ၊ တက်စမ်းပါ မြေးရာ၊ ဘဘက မြေးကို ကျောပိုးပြီး သွားနိုင်ပါသေးတယ်ကွ"

မာန်က နင်းကို မော့ကြည့်သည်။ နင်းက ပြုံးပြီး ပြန်လှည့်သွားသဖြင့် ဦးပြုံ့လည်ပင်းကိုဖက်၍ ကျောပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟေး..."

ဦးပြုံ ထရပ်လိုက်သည်နှင့် လက်ကလေးတစ်ဖက်ဆန့်၍ တအားကျုံးေ အ်ာသည်။ ဦးပြုံက တဟားဟားရယ်၏။

"သမီးရေ၊ ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေ ဘာမှမကိုင်နဲ့၊ အေးမောင် သူဟာသူ သယ်လိမ့်မယ်"

ဟု လည်း နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အ်ောပြောသွားလေသည်။ သားေ လးပျော်နေတာကို ကြည့်ကာ နှင်းမှုက်ဝန်းမှာ မှုက်ရည်တွေ ဝေ့လည်လာ ခဲ့သည်။ ေ မွးလာကတည်းက ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် မရှိခဲ့သော ကလေး။

လူမှန်းသိတတ်ပြီ ဆိုကတည်းက အဖေဆိုတာ မရှိခဲ့။ ဘိုးဘွားဆွေမျိုး ၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်ယုယမှု၊ ခြွေရံသင်းပင်း ဘာဆိုဘာမှ မရှိခဲ့၊ အဆိုးဆုံး သည် ပြည့်စုံချမ်းသာခဲ့ရတာ မရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ဘဝကို အဆုံးခံ၍ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော မာနများကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ အဆုံးခံခဲ့လိုက်သည့် ဘဝများထဲမှာ သားလေးရဲ့ဘဝ ပါသွားသည့်အဖြစ်ကိုတော့ သူမ သတိတရရှိနေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ဂရုမစိုက်စွာ နေပစ်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ သည်အိမ်သို့ သူမ ခြေချခဲ့ခြင်းဟာလည်း သားလေး၏ ရှေ့ရေးအ တွက် သူမဘက်က တတ်နိုင်သမျှ ရင်းနှီးဖျော့ချပေးခဲ့သော မာနများ ဖြစ်၏ ။ အလွန်မာနကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရာရာအားလုံးဟာ ချစ်သောသူတစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဖြ စ်လိမ့်မည်။

မာနများကြောင့် ချစ်မိခဲ့သည်။ မာနများကြောင့်ပဲ အားလုံးကို မုန်းမေ့ခဲ့ ၏။ ဒီနေ့ သူ ဖျော့ချခဲ့လိုက်သည့် မာန၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေဟာ ရှေ့အတွက် နောက်ဆုတ်လိုက်သော မာနအင်ပါယာ ချဲ့ထွင်လိုက်ခြင်းလား၊ ဟု တ်သ

ည်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား သူမပဲ သိလိမ့်မည်။

အစခပ်သိမ်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်တိုင်းမှာ ဘယ်သောအခါမှ စိုးရွံ့ကြောက်ကြခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသော မိမိကိုယ်မှလွဲ၍ ဘာကိုမှ ယုံကြည်ဖွယ်ဟု မမြင်ခဲ့သော...။

ထို့ပြင် ထူးဆန်းစွာ ချစ်တတ်သလောက် ပြတ်တောက်စွာ မုန်းတီးတတ်သည့် သူမသည် နှင်းမာနဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

***

အခန်း (၃)

"အခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဖိုက်ပွိုင့်ကုမ္ပဏီမှာ...´

ဦးချစ်တင်အောင်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ခြင်းနှင့် စကားသံတစ်ထပ်တည်း ကျသွားသဖြင့် အားလုံး၏ အာရုံက သူ့ထံသို့ စုစည်းလျက် ရောက်ရှိသွားကြ၏။

ဦးချစ်တင်အောင် နှင်းထိုင်နေသည့်ဘက်သို့ သိသာအောင် စောင့်ငဲ့ကြည့်ကာ...

"အများဆုံး ရှယ်ယာရှင်ဖြစ်တဲ့ ဦးဇော်လွင်ရဲ့ကိုယ်စားသူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဟောဒီက ဒေါ်နှင်းမာက ဆက်လက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားမှာပါ"

စည်းဝေးန်းမထဲကို ဝင်လာကြကတည်းက မှုက်နာစိမ်းဖြစ်သည့် နှင်းကို အားလုံးပဲ သတိထားမိကြပြီးဖြစ်သည်။ မြင်လည်း မြင်ကြပြီဖြစ်၏။

သို့သော် အထူးတလည် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်နှင့် အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုနှုတ်ဆက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်လာကြသည်။

နှင်းမျက်နှာက ပြုံးသည်လည်း မဟုတ်၊ တည်တင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ အားလုံး၏ အကြည့်များကို နားလည်လက်ခံသည့် သဘောဖြင့် မျက်လွှာချပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့မရှေ့တည့်တည့်မှာ တစ်လုံးလွတ်နေသေးသည် ခုံဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ဦးချစ်တင်အောင်က ဆက်ပြောနေသည်။

စားပွဲရှည်ကြီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်များမှာ ထိုင်နေကြသည့် ရှယ်ယာဝင်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း ကုမ္ပဏီမှာ အရေးပါသော အဆင့်ဆင့် ဝန်ထမ်းများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

"အခု ကျွန်တော်တို့ ဖိုက်ပွိုင့်ကုမ္ပဏီက အတက်အကျ နှစ်ခုရဲ့အလယ်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကလည်း ဟိုတုန်းကတည်းက ဖွဲ့စည်းထားခဲ့ကတဲ့ ဒါရိုက်တာဟောင်းတွေရဲ့ဖွဲ့လုံ့လကြောင်ပါပဲ၊ တိုးတက်လာပြီလို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် ကျဆင်းသွားခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ခေတ်ပြောင်းလဲမှုရဲ့ ရေစီးကြောင်းကို သက်ရင့်မျက်လုံးများနဲ့ လိုက်မမီတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို ရှေ့မတိုးနိုင်တာဟာ တိုးဖို့ခွန်အားတွေ လိုနေတယ်ဆိုရင် မမှားဘူး"

ဦးချစ်တင်အောင် စကားခဏရပ်ပြီး အားလုံးကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။ အများ၏ စူးစိုက်နေမှုကို မြင်ရမှ ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒီအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိဒါရိုက်တာတွေ တိုင်ပင်ကြပါတယ်။ ဒါက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အဟောင်းကလည်း အဟောင်းလို ကောင်းနေပေမယ့် ဆန်းသစ်ခြင်းကို လူတိုင်းမျှော်လင့်ကြတာပဲလေ။ လူကြီးတွေအစား လူငယ်တွေရဲ့ ဆန်းသစ်တီထွင်ခြင်းကို အစားထိုးကြည့်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးဇော်လွင်ကိုယ်စား ဒေါ်နှင်းမာန အခုလို ဝင်ရောက်ထမ်းဆောင်လာတာကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဒါရိုက်တာ ဦးကျော်မြကိုယ်စား သူ့ရဲ့သား ဖြစ်တဲ့ ကျော်လွှမ်းကိုလဲ အထူးတလည် ဖိတ်ထားရပါတယ်"

နှင်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ဖျက်သွားသည်။

ကျော်လွှမ်း။...

ဒါ နာမည်တူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မုန်းတီးရွံ့ရှာသော မျက်ဝန်းများက တလ

က်လက် စူးရဲသွား၏။ သူမကို ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက်သတိထားနေကြတာ မဟုတ်ပေ။

"ဒီလူငယ်က နို င်ငံခြားဈေးကွက် သင်တန်းတွေကို တက်ရောက်အောင်မြင်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သလို သူ့ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးထူ ထောင်ဖို့ အင်ပြည့်အားပြည့် ဖြစ်နေတဲ့ လူငယ်ပါပဲ။ အခု ဖိုက်ပွိုင့်မှာ ဦးကျွှာမြေကိုယ်စား ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ညှိနှိုင်းပြီး အစီအစဉ်သစ်အဖြစ် သူ့ကို ထည့်သွင်းရတာ ဖြစ်ပါတယ်"

နှင်းရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ လှိုင်းတံပိုး ထလာသည်။ သင်းက ဘာဖြစ်လို့ နေရာတကာ လွှမ်းမိုးနေခဲ့တာလဲ။

ဖအေက ကျွှာမြေတဲ့ ၊ ဒီနာမည်လည်း သူမ မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ဖေဖေနှင့် ကျွှာမြေဆိုသည့် လူတစ်ယောက် လုပ်ငန်းပူးပေါင်း လုပ်ကိုင်နေကြတာကို ဟုိးတုန်းကလည်း နှင်းမသိခဲ့ပါ။ သိဖို့အကြောင်းကလည်း မရှိ။ ဖေဖေဟာ သူ့လုပ်ငန်း၊ သူ့ဝင်ငွေ ဘာဆိုဘာမှ မေမေ့ကို အသိပေးခဲ့တာ မရှိ။ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းသော ဖေဖေ့လှုပ်ရှားမှုတွေအောက်မှာ မေမေကလည်း စပ်စပ်စုစု ဘာမှမမေး။ နှင်းကလည်း ဝင်မပါခဲ့။

မမေးတဲ့ သူကိုပဲ ဖေဖေက ပြောသေးသည်။ "သမီးမေမေက သိပ်နေတတ်တဲ့ မိန်းမ" တဲ့ ။ မေမေက အေးတာပါလို့ ပြောတော့လည်း လှောင်ရိပ်နှင့် မဲ့သည်။

"အေးလွန်းတော့ ထုံတယ် သမီးရဲ့ ထုံလွန်းတော့ အ,တာပေ့ါ" တဲ့

မေမေကတော့ ကြေကွဲရိပ်များနှင့် ပြုံးရှာသည်။

"ပြောပါစေ သမီးရယ်" ဆိုသည့် ဖြေသိမ့်လိုက်သည့် စကားတွေထဲမှာ ဘာတွေ ကွဲကြေဖျက်စီးသွားခဲ့သလဲဆိုတာ မသိခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ ထင်သ

လို နေထိုင်သွားလာခဲ့သမျှ ဘာဆိုဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နေခဲ့တာ ထိုအချိန်မှ စခဲ့သည်ထင်သည်။

တကယ်တော့ မေမေက ရွှေရုပ်လေးလို ဝင်စက်လှပနေသည့် မိန်းမပါ။ လူတိုင်းက မေမေ့နာမည်အရင်းကို သိပ်မသိကြဘဲ မိသားစုတွေထဲမှာ အမည်တွင်ခဲ့သော `ရွှေရုပ်လေး´ လို့ပင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

ဒါကိုလည်း ဖေဖေကတော့ အသိအမှတ်ပြုပုံမရှိပေ။

"မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အထရက်ရှင်ဟာ အလှတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ လှတဲ့ မိန်းမကိုထားပြီး တခြားမှာ သာယာသွားတတ်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သိပါတယ်"

အိမ်မှာပဲ ဒင်နာလုပ်တဲ့ အခါ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ စုရုံးပြီး သူတို့ပါးစပ်ထဲမှာ ဘာလဲ။ ဘာစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှ မပါ။ ပြောနေကြသမျှ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လို၊ သူ့မိန်းမဆိုတာ သူ့အခြေအနေက ဘယ်လို၊ ငါ့မိန်းမကတော့ ဘာညာ၊ အားလုံးသော စကားတွေထဲမှာ ဖေဖေ့ဝေဖန်စကားတွေထက် ဥပေက္ခာများတာ ဘယ်သူမှ မပါဘူးလို့ နှင်းထင်သည်။

ဒီစကားတွေကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရပါများတော့လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဆုံစည်းမှုကို နှင်း အံ့သြလာခဲ့မိ၏။

မေမေက ချစ်သည်။ ဖေဖေက မချစ်။ မေမေဟာ သူမကိုယ်တိုင် ဖေဖေ့ဆီက ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုကို တောင့်တပြီး မရခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ့ကိုတော့ ဂရုတစိုက် ပြုစုသည်။

ဖေဖေ့ဂျာတော့ မေမေဂရုစိုက်တာကို မကြိုက်တတ်ပြန်။ နောက်တော့လည်း မေမေက သပ်သပ်၊ ဖေဖေက တစ်ဘာသာ၊ နှင်းကတော့ ဘယ်ဘာ

က်ကမှ မပါဘဲ နေခဲ့သည့် ဘဝလမ်းမှာ သူများသားသမီးတွေလို ဖအေက အပြင်မှာ ထင်သလို ပွေရှုပ်နေလို့ မအေကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း မျက်ရည်ြ ကိတ်ကျနေခဲ့သည့် မိန်းကလေးတွေထဲမှာ နှင်းမပါခဲ့ပေ။

"ဖေဖေ ဒီလိုပြောတာ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်ခံနေတာလဲ။ မဟု တ်ဘူး ဆိုတာ ပြန်လှည့်ပြောမနေဘဲ မေမေ လုပ်ပြလို့ရတာပဲ။ ဖေဖေ့လိုပဲ မေမေ့ မှာလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ရှိတာပဲ မဟု တ်ဘူးလား"

မေမေ့ဘက်က ရင်နာမိစဉ်က ပြောဖူးသည်။ မေမေက မတုန်မလှုပ် ြ ဖသိမ့်သည့်အပြုံးနဲ့ပဲ နေသည်။

ပြိုင်လာလျှင် အရှုံးပေးဆိုသည့် ဝါဒကို မုန်းတတ်သော နှင်းကတော့ ေ မမေ့ကိုပါ နောက်ထပ် မပြောခဲ့တော့ပေ။ သူပဲသိသည်။ သူပဲတတ်သည် ဆိုသည့် ေ ဖဖေ့ကိုလည်း မမြင်သလိုပဲ ေ နခဲ့သည်။ ေ နတတ်သလို နေသည်။ စားတတ်သလိုပဲ စားသည်။

ထို့ကြောင့် ေ ဖဖေ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဘာဆိုဘာမှလည်း မသိ၊ ကျနေသလား၊ ရှုံးနေသလား၊ တိုးတက်အောင်မြင်နေသည်လား န င်း ဘာမှမသိခဲ့။

နောက်ဆုံးမှာ မေမေပဲ အသေစောသွား၏။ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာ ပို့ရင့်လာ ခဲ့သည်။ အရှုံးပေးတတ်တာ ေကာင်းသလား။ မျိုသိပ်သည်းခံတော့ ဘာဖြ စ်လာသလဲ။ အသုံးမကျသည့် မိန်းမဆိုသည့်ဘဝမှာပဲ ေမမေ ညှိုးငယ်စွာ ပေးဆပ်သွားခဲ့ရသည်။

နှင်းနှင့် ေဖဖေ တစ်လမ်းတစ်ဘာသာစီ ပို၍ ေဝးကွာသွားခဲ့ကြသည်။ ဖေဖေ သေဆုံးခဲ့သည်အထိ ဘာသတင်းမှ နားမထောင်၊ သိလည်း မသိချ င်သည်မို့ ကျောခိုင်းထွက်သွားခဲ့တာ သားလေးတစ်သက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်ကျမှ ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်ထားခဲ့သလဲ ဆိုတာ ခေါင်းထဲ ဖွတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေ့လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စား၍ မဟု တ်ပေမယ့် ဦးကမ္ဘာမြေနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို မကျေနပ်နိုင်။

"ဦးကမ္ဘာမြေကိုယ်တိုင် သဘောတူပြီး သူ့ရဲ့သားကို ဆွေးနွေးပေးခဲ့တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့မူလ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ဖျက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဖိုက်ပွိုင့်မှာပဲ အားဖြည့်ပါဝင်မယ်ဆိုတာကို ကျေနပ်မှာပဲလို့ တွက်ရမှာပါ။ ခုလို အသေးစိတ် အကျယ်တဝင့် တင်ပြဆွေးနွေးရတာက တိုင်ပင်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်မှာ ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာ ဦးဝင်းနော်နဲ့ ဒီက ဒေါ်နှင်းမာနတို့ကို ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ပါ"

ကားမောင်းနေရင်း အစည်းအဝေးက စကားတွေကို နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်မိ၏။

"ဒါ သင့်တော်တာပဲ"

"ဟု တ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုဆိုပါတယ်"

"ကမ္ဘာလွှမ်းက ဒီနေ့ မတက်ဘူးလား"

သံပြိုင်နီးပါး ထောက်ခံလိုက်သော အားလုံး၏ သဘောတူကျေနပ်မှုတွေထဲမှာ နှင်း ချက်ချင်းထရပ်ပြီး အကြောင်းပြ တားဆီးဖို့က မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဆွေးနွေးနေကြတာက စီးပွားရေးနှင့် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ၊ သူမ မလိုလားနိုင်တာက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်။ ကားကို မီးပွိုင့်မှာ အချိန် မရပ်လိုက်နိုင်ဘဲ ရှေ့လွန်သွားပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်ရသည်။

နှင်း မှက်နှာက တင်းနေသည်။ ကမ္ဘာလွှမ်းဆိုသည့် နာမည်ကြားလို

က်တာနဲ့ မပေါင်းသေးသော အတိတ်အကြောင်းများက ကျွဲလူလိုက်ေ သာ ရေအိုင်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

"ဒီခန်းမကြီးထဲမှာ စည်းဝေးပွဲထိုင်ခုံနေရာတွေ လစ်လပ်နေခဲ့တာ ကြာ ပါပီ။ ငါးဦးစလုံး စုံညီစွာ ရှိစေချင်သလို ဒီထဲမှာ ခွန်အားသစ်တွေ ဖြစ်တဲ့ သဘောပါပဲ။ ဒါရိုက်တာငါးဦးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဦးချစ်တင်အောင် ေြ ဟာလိုက်တော့ ေ လးဦးစလုံးက သဘောတူကြသည်။ သူမ လောလောဆယ် ခေါင်းခါဖို့ ခဲယဉ်းသွား၏။ ခ က်သည်က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဆိုတာကို န င်း ဘယ်တုန်းကမှ နီးစပ်ပတ်သ က်ခဲ့တာ မရှိသည့်အဖြစ်ပင်။

ဘယ်လိုဖိအားနဲ့ ထောက်ပြပြီး ကန့်ကွက်မလဲ၊ ရှိစေတော့။ နှင်း ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ အံကြိတ်အသက်အောင့်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ေဖေဖဆုံးသွား[ပီး ေ ဖေဖနဲ့ပတ်သက်၍ တိုက်နဲ့ခြံရယ်၊ ကားတစ်စီးရယ်၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီမှာ ပါဝင်ထားသည့် ရှယ်ယာတွေရယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆက်ခံဖို့ရှိသည့် သမီးဖြစ်သူ နှင်းမာနကို သတင်းစာထဲကနေ ခေါ်ခဲ့သ ည်။ ကြားသိသောအရပ်ဒေသမှ ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားဖို့ ကြေညာ၏ ။

သတင်းစာတွေထဲမှာ ပလူပျံ့အောင် ေ ခါ်နေကာမှ န င်းက ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ဒါကလည်း သားလေး ရှေ့ရေးအတွက် ဖြစ်သည်။

နေထိုင်စရာ ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိစေချင်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် မိဘအရှိန်အဝါနှင့် ခံ့ခံ့ညားညား သားလေး ကို နေစေမည်။

ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသမျှ စိတ်ကိုဖြေ၍ ပြ

န်လာခဲ့၏။ ဒီရောက်တော့ လုပ်ငန်းဆိုတာ တကယ်တမ်းမှာ လွယ်လွယ်ကလေး လက်လျှိုဝင်လို့ မရပါလားဆိုတာကို သိလာသည်။

ဒါဟာ ပထမဆုံး စဉ်းစားရမည့်အချက်။ နောက်တစ်ချက်က ကျွမ်းကျင်မှု။ စိတ်ဆတ်၍ ဒေါသဖြစ်လွယ်သော၊ ပြဿနာဆို ကြီးကြီးသေးသေး ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတတ်ဘဲ လက်ပါတတ်သည့် ဥာဉ်ဆိုးရှိသော၊ ဒီလိုလူက ဘာတွေများ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှာလဲ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ဖိုက်ပွဲ့ပွဲမှာ သူပဲ ဦးဆောင်သွားတော့မလိုလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီး နှင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဆရာတင်ရဖို့တွေ ရှိလာနိုင်သည်။ တိုင်ပင်ရမည်။ လေ့လာရမည်။

မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်မပိုင်တာကို ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဒီလိုအသုံးမကျတဲ့ ကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆရာတင်ရမှာလဲ။

ကားကို ပေါ်တီကိုအောက် မရောက်ခင် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်က မဆင်းနိုင်ဘဲ ဖုန်းထုတ်ယူလိုက်၏။

***

အခန်း (၄)

ဖုန်းခေါ်လို့မရသမျှ စားချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ ရေလည်း မချိုးနိုင်။ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုချကာ စာအုပ်ထဲမှာ နံပါတ်တွေ လိုက်ရှာမိ၏။

စိတ်လောကြီးပြီး မှက်စိမှောက်နေခဲ့ကာ နှစ်ခါပြန်လှန်တော့မှ တွေ့သည်။ ဦးဝင်နောင်နံပါတ်အတိုင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဦးဝင်နောက်ဆိုသည့် လူကြီးက သူမထိုင်သည့်ဘက်က အစွန်ဆုံးမှာ ထိုင်သည့်လူ မျက်နှာရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲနှင့်ပုံကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ကာ ဖုန်းစောင့်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာသည်။

"ဟဲလို..."

"ဩော... ကျွန်မ နှင်းမာနပါရှင်၊ အခုပြောနေတာ ဦးဝင်းနောင် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အသံက ဒီလောက်တောင် ရင့်ရော်နေလို့လား"

နှင်းမျက်နှာမှာ ဝေခွဲမရခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်သွားကာ....

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"ကျွှာလွှမ်း"

"ဘာ....´´

"တောက်..."

တက်ခေါက်သံက ပီပီပြင်ပြင် ခုန်ပေါက်ဝင်သွားမှာ သေချာပါသည်။

"ဒါ ဦးဝင်နောင်ရဲ့ဖုန်း မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်ရောက်နေတာ"

"ဦးဝင်းနောင်ကို ခေါ်ပေး၊ ငါ နင်နဲ့ စကားပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး"

"သူ မရှိဘူး၊ ပြောချင်တာရှိရင် ပြောခဲ့၊ မပြောနိုင်ရင် ချလိုက်လို့ ရပြီ၊ အိုခေ..´´

"ဒီမှာ..."

"ပြော..."

"ဖိုက်ပွိုင့်က ရှယ်ယာကို ငါ ထွက်တယ်၊ အဲဒါ ပြောပြလိုက်၊ ဒါပဲ"

ခွပ်ကနဲမြည်သွားအောင် ချပစ်လိုက်သည်။ အားမရနိုင်ဘဲ ဖုန်းကို နောက်ထပ်စောင့်ကြည့်ကာ ပေါက်ကွဲပစ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့၏

အလကားကောင်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား၊ အလင်းရယ်၊ ရှင့်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူကို နင်း ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရမလဲ။

ဒီလူသတ်သမားက နင်းတို့သားအမိဘဝနဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပတ်သက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ သူ့ကြောင့် နင်း ယောကျ်ားကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ သူ့ကြောင့် အခု မိဘရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ ရှင် သိရဲ့လား။

ရှင်ကတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးဦးမှာပါ။ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ရှင် သူ့ကို တမ်းတပြီး သေသွားခဲ့တာ၊ မုန်းတယ်၊ သိပ်ကို ရွံစရာကောင်းတဲ့ လူ၊ ကျွန်မ ဆုတောင်းတယ် သိလား၊ နောက်ဘဝမကူးခင်း နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ကျွန်မ မုန်းနေတာကို ဒီလို သိပါစေ။

ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာကိုလည်း သိပါစေ။

ကျွန်မတို့ရဲ့ အမုန်းဒဏ်ကိုသင့်ပြီး ဒီ့ထက် အဆပေါင်းများစွာသော သောကတွေကို ရရှိပါစေ။

***